

разници. Балканското население въ сравнение съ това по-равнинитѣ се радва на по-голѣма чистота и здравословностъ. Въ Сливентъ, особно между женитѣ, речника отъ думи въ връзка съ хигиената, кжщния „*скопосъ*“, спретнатостта и т. н. е доволно богатъ. Голѣмо внимание се обръща напримѣръ, още при влизането въ нѣкой домъ, на това, какъ е ометенъ двора, какъ сж измазани кжщнитѣ стени „басамаци“, какъ сж изтрити прозорцитѣ и т. н. Оставената пояжина по кж-товетѣ на тавана, захвърления сметъ задъ вратата на стаитѣ и т. н., лошо сведочатъ за домакинята, особно за дъщеря ѝ, ако има такава, а още по-вече, ако е мома за женене. Факта, че въ кжщата на нѣкоя мома „нѣма *скопосъ*“ (въ свѣрзка съ горнитѣ примѣри или по отношение на домашнитѣ ѝ работи и грижи за околнитѣ) сж доволно силни причини за да не може да, се ожени (Ср. изразитѣ: *праксана, придепцана, скопосна, работна, въртокжщчица, чистулница* и т. н. и обратнo: *мѣсница, вонещица, микрюфъ, гжзоржчка, повлекана, мазна Гана* и т. н.)

До освобождението, Сливенци сж се радвали на три бани въ самия си градъ, вънъ отъ минералнитѣ, които сж на разстояние частъ и половина отъ града. Градскитѣ бани значително сж помогнали за чистотата на самитѣ Сливенци които, както всички българи, трѣбвало да взематъ уроци по хигиената на кожата си отъ „дивитѣ“ турци. Трѣбва при това да забележимъ, че въ много отъ домоветѣ въ града е имало и частни и домашни бани или банйчки, — пакъ подъ злиянието на турцитѣ.

Нѣма да бжде нелюбопитно да очертаемъ Сливенското „ходене на баня“, изразитѣ около което сж по-вечето турски. Богатитѣ турци и туркини ходѣли много често на баня, придружавани отъ своитѣ роби и робини, които сж ги събличали обличали, разтривали, каносвали, хумосвали и т. н. Победнитѣ вършели всичко това сами или посрѣдствомъ *теллаци* и *теллакини*. Въ това време, когато нѣмало ни вечеринки ни театри, опери или балове, банитѣ сж играли много по-голѣма роль. Преди всичко, тукъ сж ставали „оглежданията“, събирали се новини, изпоизказвали се дертове и т. н. За момата много можело да се сжди отъ банята, даже и за нейното богатство, защото тогава се ходѣло на баня съ всичкия възможенъ „салтанатъ“. Въ началото на XIX-я или въ края на XVIII-я вѣкъ случило се следния „поменъ“ въ една отъ Сливенскитѣ бани, тъй нарѣчената „срѣдня баня“: единъ турчинъ, въ намѣрението си да ограби богатствата на отишлитѣ на баня Сливенки, (скжпи нанизи, гривни, прѣстени, обеци и т. н.), преоблеченъ съ кожата на *малаче*, скрилъ се подъ една отъ мряморнитѣ плочи на банята, и тъкмо когато навалицата жени се съблѣкли, подава се отъ плочата и изревалъ „като малаче“. Целата баня се покрила съ димъ, а изплашенитѣ